

Gisslan

Författare: Fred F 6a

Alla ner på marken, nu!

Nere på marken ligger nu Archie helt ovetande om vad det är som håller på att ske. Är det verkligen så här det slutar för honom?

Många är redan svårt skadade och ligger nu liksom honom orörliga nere på marken. Han befinner sig i ett djupt chocktillstånd. Vad är det som händer? Han flyter iväg i sina tankar. Han känner sig snurrig och hans ögonlock blir allt tyngre. Det sista han hinner se innan han faller in i det tomma mörkret är hur mannen i rullstol som han suttit bredvid efter många slag mot huvudet faller blodig ner på marken.

∞

- Vad kul att du är här på besök Archie, du vet det händer ju rätt sällan nuförtiden, säger Pappa och skrattar till bara som han kan göra.

- Det är ju alltid kul att komma och hälsa på, svarade Archie med ett leende på läpparna

Han står i hallen och knyter skorna. Allt ser exakt likadant ut från när han var liten, till och med hans gamla rum. Han går ut genom dörren och går mot den skruttiga bilen som han fått låna av sina föräldrar. Den har han när han är här och hälsar på. Nu behöver han verkligen skynda sig om han ska hinna till intervjun med den där bankchefen.

∞

Tidigare den morgonen satt Inga-Lill i sin lägenhet och gick igenom räkningar.

- Tretusen riksdaler för ett kreditkort! vrålar Inga-Lill och stirrar surt på Martin, hennes nya importerade betjänt från Storbritannien.

- Men Mrs Persson, ni skulle ju ha råd med flera tusen av dom om ni ville, svarar Martin och fortsätter kolla igenom hennes räkningar.

Inga-Lill reser sig upp med en självsäker blick och börjar att gå runt matsalsbordet. På bordet står en skål med fina spanska nektariner.

Martin, Martin, Martin, säger hon skrockfullt och ler. Det finns en skillnad mellan att ha råd och att slösa.

Hon sätter sig ner igen med en belåten blick.

- Förlåt Mrs Persson jag ska genast söka upp banken och förhandla fram ett nytt avtal.

Du! utbrister Inga-Lill och skrattar hånfullt. Du kan ju inte förhandla dig fram till någonting. Ring chauffören! Jag ska själv söka upp banken och förhandla fram ett nytt kreditavtal.

∞

Carlos, vill du ha jobbet eller inte?

Rösten kommer från det lilla badrummet bredvid sovrummet där han nu ligger, hjälplös i sin säng. Han väntar med att svara tills hon kommer ut igen.

Nå? Säger hon och lyfter på ena ögonbrynet. Du kan ju allt om sådant där. Det skulle vara som ett helt nytt kapitel för dig. Han kravlar sig upp på egen hand och sträcker sig efter en skjorta att ta på sig.

Behöver du hjälp med det där älskling? säger hon och går och sätter sig bredvid honom på sängen.

Carlos skrattar till och skakar på huvudet. Han må vara förlamad i båda benen, men handlingsförlamad, det är han inte. Han lyckas få på sig kläder och sätta sig i rullstolen. Han tar tag i hjulen och rullar iväg mot dörren. Frukost behöver han ingen. Han famlar efter telefonen och ringer efter färdtjänst. Det är det enda sättet för honom att ta sig någonstans nu för tiden.

∞

Samtidigt satt Archie i bilen på väg till Banken. Archie jobbar för en Brittisk tidning och hade fått i uppdrag att skriva om hur dom svenska bankerna sköter sig. Han skulle möta en av bankens chefer och intervjua honom. Ett rätt tråkigt uppdrag enligt honom själv. Den skruttiga bilen som han fått låna av sina föräldrar. är lika ful på insidan som den är på utsidan. Han vrider om nyckeln och bilen går igång med ett knakande från motorhuv. Bara fem minuter kvar tills han ska vara där. Han sladdar ner för Karlavägen och glider in i

fickparkering. Han klarar sig på minuten. Han läser den stora skylten ovanför dörren. "Nordea" ljudar han. Ända sen han var liten har han haft svårt med läsningen. Han går in genom den stora öppningen. Banken är stor, väldigt stor. När han kommer in står det redan tre personer och väntar på honom. Längst fram står en kvinna med en kavaj och en perfekt struken skjorta. Hon har brunt hår, och står redo med penna och papper.

Archie Peterson? frågar hon med en undrande blick.

Japp, svarar han, fascinerad över att dom gjort en sådan stor grej av hans besök. Han jobbar ju trots allt bara som skribent för en skuldsatt gratistidning i London.

Hon leder in honom i ett väntrum där han möts av en rad sittande pensionärer.

Sitt här så kommer jag och hämtar dig när chefen är redo, säger hon och går ut ur väntrummet.

∞

Inga-Lill påbörjar sin färd ut i hallen. På vägen passar hon även på att skrika på städerskan ett antal gånger över hur (enligt henne) bedrövt hennes vänstra skjortärm är struken. Hon slår sig ner i den stora fåtöljen i hallen och drar på sig sina skor. Med stora svårigheter och med mycket hjälp från Martin lyckas hon resa sig upp igen. Väl där nere står redan chauffören och den svarta Rolls-Roycen och väntar. Hon kliver in bilen och så bär det av mot banken. Dom glider in bakvägen in på banken och chauffören hjälper henne ut ur bilen. Ska jag hjälpa dig in Mrs Persson? säger chauffören och stänger bildörren efter henne.

Nähä du! det klarar jag själv. Personalen hjälper mig direkt när jag kommer in, säger hon och fnyser. Jag är ju trots allt deras största kund. Hon går mot den stora ingången med kreditkortet i högsta hugg.

Mitt namn är Inga-Lill Persson och jag är här av en anledning, skriker hon och går fram till kvinnan i receptionen. Ert grymma och minst sagt orättvisa kreditavtal har gjort sig skyldig till att jag nu betalar 3000 kronor i månaden för något som jag skulle kunna få för halva priset hos era konkurrenter.

Allt stannar till och alla tittar chockat på henne.

Jag är ledsen men jag får ta och hänvisa dig till väntrummet där borta, säger damen i receptionen och fortsätter att fylla i formulär.

Vet hut unga dam! Vet ni inte vem jag är?

Det spelar ingen roll, jag får ändå be dig att göra som alla andra. Ta en nummerlapp och sätt dig och vänta.

Morrandes får hon iväg mot det lilla väntrummet. Hon tar en nummerlapp och sätter sig ner bredvid ett gäng andra pensionärer och väntar.

∞

Carlos närmar sig banken. Han ska söka ett jobb som säkerhetsansvarig på en bank. Ett jobb som liknar hans förra. Bilen svänger in utanför banken och han rullar ut. Han tar bakvägen in. Det är den enda vägen in som är rullstolsanpassad. På baksidan står en svart Rolls-Royce och väntar. Det måste nog vara någon av dom där chefernas bilar, tänker han och tar sig in genom dörren och in i entrén. Där inne är det ett himla tumult. En otroligt självgod gammal tant står och skäller ut tjejen som jobbar i receptionen. Det är svårt att höra vad hon säger men han tror att hon är där för att byta kreditkort. Han väntar tills tanten är klar och går där ifrån.

- Hej jag är här för jobbet som säkerhetsansvarig, säger han och sträcker på sig för att ens kunna få ögonkontakt med hon i receptionen.

Okej, säger hon och verkar nästan lite förvånad över hans handikapp.

En lång stund sitter hon och kollar igenom listor på människor tills hon tillslut hittar rätt

Carlos Rodriguez, säger hon och ler stelt mot honom. Du kan sätta dig i väntrummet där borta så kommer jag och hämtar dig sen.

Han rullar vidare mot det lilla rummet som hon pekat på. Rummet är rätt så litet. Allt som finns där inne är hoppresat, vilket får rummet att kännas ännu mindre. Han sätter sig utanför stolraden och väntar.

∞

Bredvid Archie står en nummerlappsautomat. Inte kan han behöva ta en nummerlapp, han är ju här för att intervjua någon, inte för att växla pengar eller förhandla lånevilkor.

Han vänder sig mot stolraden och kollar efter en ledig stol där han kan sätta sig så länge. Han sätter sig längst ut på stolraden bredvid en tant som verkar ogilla honom starkt. Bredvid honom och stolraden sitter även en man i rullstol. Mannen har brun hår och är ungefär i trettioårsåldern. Archie och tanten utbyter sura blickar i mer än fem minuter tills än av dom gör ett vågat försök att kväva den stela stämningen

Jag är ledsen men jag får ta och hänvisa dig till väntrummet där borta, säger damen i receptionen och fortsätter att fylla i formulär.

Vet hut unga dam! Vet ni inte vem jag är?

Det spelar ingen roll, jag får ändå be dig att göra som alla andra. Ta en nummerlapp och sätt dig och vänta.

Morrandes får hon iväg mot det lilla väntrummet. Hon tar en nummerlapp och sätter sig ner bredvid ett gäng andra pensionärer och väntar.

∞

Carlos närmar sig banken. Han ska söka ett jobb som säkerhetsansvarig på en bank. Ett jobb som liknar hans förra. Bilen svänger in utanför banken och han rullar ut. Han tar bakvägen in. Det är den enda vägen in som är rullstolsanpassad. På baksidan står en svart Rolls-Royce och väntar. Det måste nog vara någon av dom där chefernas bilar, tänker han och tar sig in genom dörren och in i entrén. Där inne är det ett himla tumult. En otroligt självgod gammal tant står och skäller ut tjejen som jobbar i receptionen. Det är svårt att höra vad hon säger men han tror att hon är där för att byta kreditkort. Han väntar tills tanten är klar och går där ifrån.

- Hej jag är här för jobbet som säkerhetsansvarig, säger han och sträcker på sig för att ens kunna få ögonkontakt med hon i receptionen.

Okej, säger hon och verkar nästan lite förvånad över hans handikapp.

En lång stund sitter hon och kollar igenom listor på människor tills hon tillslut hittar rätt

Carlos Rodriguez, säger hon och ler stelt mot honom. Du kan sätta dig i väntrummet där borta så kommer jag och hämtar dig sen.

Han rullar vidare mot det lilla rummet som hon pekat på. Rummet är rätt så litet. Allt som finns där inne är hoppressat, vilket får rummet att kännas ännu mindre. Han sätter sig utanför stolraden och väntar.

∞

Bredvid Archie står en nummerlappsautomat. Inte kan han behöva ta en nummerlapp, han är ju här för att intervjua någon, inte för att växla pengar eller förhandla lånevilkor.

Han vänder sig mot stolraden och kollar efter en ledig stol där han kan sätta sig så länge. Han sätter sig längst ut på stolraden bredvid en tant som verkar ogilla honom starkt. Bredvid honom och stolraden sitter även en man i rullstol. Mannen har brun hår och är ungefär i trettioårsåldern. Archie och tanten utbyter sura blickar i mer än fem minuter tills än av dom gör ett vågat försök att kväva den stela stämningen

∞

Skottlossningen ekar i hela byggnaden och dom två männen börjar ge ut order.

Alla ner på marken, nu!

Mannen som skriker har mörkt brunt hår och en rånarluva som täcker ansiktet. Han beordrar alla att lägga sig ner och alla gör som han säger. Nere på marken ligger nu Archie helt ovetande om vad det är som håller på att ske. Är det verkligen så här det slutar för honom? Många är redan svårt skadade och ligger nu liksom honom orörliga nere på marken. Han befinner sig i ett djupt chocktillstånd. Vad är det som händer? Han flyter iväg i sina tankar. Allt omkring honom får ny form och liksom skvalpar omkring honom. Han tänker på sin fru där hemma i London. Han tänker på deras minnen tillsammans och hur han, trots sin låga lön på gratistidningen, lyckats försörja dom båda. Hans tankar leder in och banar väg för nya mindre trevliga tankar. Han tänker nu på sin lilla nyfödda dotter. Skulle hon få leva sitt liv utan en pappa att kunna prata med när hon känner sig nere och mår som värst? Skulle hon få leva sitt liv utan en pappa som kan hjälpa henne och stötta henne när hon behöver det? Han känner sig snurrig och hans ögonlock blir allt tyngre. Det sista han hinner se innan han faller in i det tomma mörkret är hur mannen i rullstol som han suttit bredvid efter många slag mot huvudet faller blodig ner på marken.

∞

Kaonet är ett faktum! Skotten viner genom luften och Inga-Lill tappar taget om informationsdisken och faller till marken med en duns.

Time out! Skriker hon. Jag tror jag har knäckt lårbenshalsen!

Länge ligger hon och tittar på marken och granskar vad som sker omkring henne.

Folk ligger skottskadade på marken och blottar stora köttår. Några är till och med döda.

Oj, oj, oj, säger hon. Det här kan inte vara bra för värdet på mina aktier. Medan hon väntar på att någon ska stoppa våldet och lägga märke till hennes skada så får hon syn på någonting. Mannen i rullstol som är den ända som inte blivit skadad i attacken öppnar munnen och säger någonting. Hon hör inte vad, men det retar uppenbarligen upp Dom två männen. En av dom går fram till honom och stirrar argt på honom. Länge står han där, tills han tillslut tar fram ett knogjärn och slår honom flera gånger hårt i tinningen. Mannen faller blodig till marken. Inga-Lill är mållös. Det var det fräckaste hon någonsin sett! Hur vågar dom ge sig på en handikappad människa. Ilskan kokar inom henne. Hon har själv erfarenhet av att vara handikappad och uppskattar inte att dom gett sig på honom.

Ge dig på någon i din egen storlek! Säger hon och fnysir åt honom. Mannen svarar inte utan går mot henne.

Ser ut som vi missat någon i all denna hast, säger han medan han tar pistolen ur hölstret.

Han leker lite med pistolen och snurrar den på fingret innan han riktar den mot henne

Hur skulle du vilja dö? Frågar han och stirrar allvarligt på henne.

Hans är kall och tom, nästan livlös.

I min säng när jag är hundra år gammal, svarar hon kaxigt och tittar upp på honom med ett leende på läpparna.

Mannen flinar till lite, men blir allvarlig igen. Han riktar pistolen mot henne och skjuter.

Skottet går genom armen. Hon faller framåt och sluter ögonen.

∞

Carlos kan inte tänka. Han har erfarenhet av sådana här situationer men ändå kan han inte agera. Kanske är det chocken som gör det, eller kanske är det hans dåliga självförtroende, men oavsett hur mycket han försöker så kan han inte. Han bara sitter där och tittar på. Han jobbade undercover för polisen i 15 år innan han efter ett uppdrag slutade då han blivit grovt misshandlad av två bankrånare.

Resultatet var hans handikapp. Hans specialitet var just gisslandraman och han var bäst inom området. Sen den händelsen har allt bara gått ner för honom. Han brukade känna sig trygg i sådana här situationer, han visste alltid vad han behövde göra. Nu sitter han bara där och låter allt hända. Han skäms, det måste finna något han kan göra. Det är dags att kalla tillbaks gamla Carlos, modiga Carlos. Han tvekar men bestämmer sig tillslut. Han kan inte låta fler oskyldiga människor dö på grund av honom.

Stå stilla där ni är! Säger han högt och tittar på dom två männen. Mitt namn är Carlos Rodriguez och jobbar åt polisen.

Dom två männen ser chockade ut och en känsla av panik sprider sig över deras ansikten.

En av dom går fram och stirrar surt på honom. Han tar fram ett knogjärn och slår honom hårt i tinningen. Allt blir svart och han faller ner på marken.

∞

Archie tycker sig höra röster utifrån det tomma intet han befinner i. Det är en obehaglig känsla. Rösterna blir starkare och starkare. Han slår upp ögonen. Vart är han? Då kommer det, som en våg av skuld och ångest. Han minns allt. Dom två männen, tanten han suttit, mannen i rullstol som sedan blivit grovt misshandlad. Han reser sig upp och tittar sig omkring. Överallt ligger glassplitter från fönster och det finns skothål i alla väggar och tak.

Han letar desperat genom dammet efter någon annan. Det sista han vill nu är ensam. Nu hör han rösten igen. Men den här gången låter det mer som ett rop på hjälp. Han följer rösten. Dammet i luften får honom att hosta. Det rosslar och han måste ta stöd mot väggen för att inte falla omkull. Ropen leder honom ut ur väntrummet och in i entrén. Där på golvet ligger någon på mage. Bredvid sitter mannen i rullstol Han ser inte vem det är som ligger på marken men han slänger sig ner på marken för att hjälpa. Han vänder försiktigt på personen och ser till sin förskräckelse att det är tanten han suttit bredvid. Han lyckas få upp henne på två ben. Hon hostar till och han lånar ut sin näsduk.

Hur länge har du legat här, frågar han tillslut.

Hon tar stöd med handen mot hans axel. Hon är svag och allt som kommer fram är några svaga ord

Jag har legat här i nästan tre timmar, jag såg hur dom två männen förde bort alla som fortfarande var vid liv till ett mindre rum längre in på banken. Dom måste ha glömt oss.

Hon räcker tillbaks näsduken. Han tittar på den, den är blodig.

Vad heter du? Frågar han henne.

Inga-Lill, svarar hon.

- Inga-Lill, säger han. Vi måste ta dig till närmaste sjukhus, och det är snabbt.

Mannen i rullstol tittar på dom.

Jag vaknade upp liksom er för en stund sedan och fann henne här liggande på marken, säger han och pekar på Inga-Lill. Jag försökte hjälpa henne upp, men det gick inte så jag började ropa på hjälp.

Archie tittar förundrat på mannen. Vem är han?

Mitt namn är Carlos. Jag har tidigare jobbat som kriminalpolis här i Stockholm.

Archie tittar på honom med en ilsken blick. Vad var det han sa? Menar han att han kunnat ingripa som polis förut men inte gjorde det.

Varför gjorde du ingenting, frågar Archie och darrar i rösten.

Vadå, hur menar du?

Hur kunde du låta bli att ingripa som polis. Jag menar, du hade kunnat förhindra så många oskyldiga människors död, men du struntade i det.

Carlos svarar inte. Han vågar inte berätta om olyckan, olyckan som gav honom hans handikapp, olyckan som förstörde hans liv och självförtroende. Motvilligt dras han med i sina tankar, tillbaks till det hemska. Den fjärde december 2007 förändrades hans liv. Han jobbade då hos polisen. Den dagen blev han inkallad för att försöka förhindra att en grov stöld på Stockholms största bank genomfördes. Han hade stått redo med två andra män beväpnade med gevär. Tanken var att dom skulle ta dom skulle ta rånarna på bar gärning, men allt gick fel. Rånarna hade sänt ut en störningssignal som förhindrade all kommunikation inom området. Det var då omöjligt för dom att ta order. Hans två medhjälpare sköts till döds men han hade tur. Skotten träffade träffade bara den nedre delen av hans kropp och han överlevde på ett mirakulöst sätt. Han hittades senare efter attacken och fördes till sjukhus. Nu, varje dag måste han stå ut med att se sig i spegeln och se en handikappad kille utan jobb, utan pengar och utan självförtroende. Sorgen och förtvivlan inom Archie förvandlas till vrede. Han hjälper Inga-Lill upp från marken. Hon har en allvarlig skottskada i sin vänstra arm. Han tvingas bära henne.

Nu tar vi oss ut ur den här hålan, säger han och stirrar sur på Carlos. Jag är trött på våld och blod. Långsamt tar dom sig genom högar av splitter och damm. Inga-Lills andetag blir allt mer oregelbundna.

Vi måste skynda oss! Säger Carlos. Om hon inte får sjukhusvård snart så är det ute med henne.

Genom det tjocka dammet börjar dom skymta ett svagt ljus. Ljuset blir starkare och starkare. Archies hopp kommer sakta tillbaka. Kommer dom klara det? Kommer dom komma ut här ifrån oskadda? Tänk om allt det här bara var en dröm? All vrede rinner ur honom. Pang! Fem höga smällar ekar i entrén och skotten krossar det stora skyltfönstret framför dom. Ur mörkret träder en av männen fram med en revolver riktad mot dom. Mannen harklar sig innan han bestämmer sig för att prata.

Så ni trodde ni kunde fly va, sägen han och spänner blicken i Carlos. Ner på marken, nu!

Carlos bryr sig inte. Allt för många gånger har han fegat ur i sådana här situationer. Allt för många gånger har han struntat i att agera. Den tiden är över nu. Han kanske inte är samma hjälte som han en gång var, men han är åtminstone någon. Någon med mod, någon med självförtroende.

Den här kvinnan är allvarligt skadad och behöver vård, säger han och tittar på Inga-Lill. Du har redan dödat säkert femtio oskyldiga människor idag. I stort sätt hela den svenska polisstyrkan finns här och har omringat hela området. Det här uppdraget var aldrig till för att lyckas.

Mannen står som förstummad en stund, innan han finner sig i situationen och riktar pistolen mot Archie och Inga-Lill

- Ett ord till, och dina små vänner här dör.

Inga-Lills andetag blir allt svagare och svagare.

Tänk på din familj, fortsätter Carlos. Tänk på dina barn där hemma. Vill du verkligen spendera dina barns uppväxt bakom galler.

Mannen tvekar en sekund men avfyrr sedan sitt sista skott mot Archie och Inga-Lill. På mindre än en sekund slänger sig Carlos ur rullstolen och framför dom. Skottet träffar honom i magen och han faller ner på marken.

Spring! utbrister han med den lilla kraft som han har kvar. Jag klarar det, tro mig!

Med en sista ansträngning slänger sig Archie ut genom fönstret och landar på trottoaren och exakt som Carlos hade sagt stod den nästan hela den Svenska polisstyrkan. Senare nästa morgon vaknar Archie upp på sjukhuset. Det första han känner är den extrema törsten. Han smackar med läpparna och letar efter något att dricka. Han hittar tillslut ett glas fyllt med tranbärsjuice på det lilla bordet bredvid honom. Han sveper glaset utan att tveka. En sjuksköterska kommer in i rummet.

Så kul att se att du är vaken Mr Peterson. Är det något du behöver?

Nej, inte direkt. Men det skulle sitta fint med ett glas vatten.

Ta med ett till mig också, jag är törstig!

Rösten kommer från sängen bredvid. Den känns på något sätt bekant men han kan inte komma på varför. Han vänder sig om. I sängen bredvid honom ligger Inga-Lill lika arg som alltid. När hon får syn på Archie så suckar hon.

Jag trodde jag bad som där människorna att sätt mig i ett privat rum.

Archie skrattar, han kan inte annat än att vara glad. Det går en stund av tystnad innan Inga-Lill bestämmer sig för att bryta tystnaden.

Så varför gjorde han det?

Archie förstår inte utan tittar bara på henne med en förundrande blick.

Hur menar du?

Jo, jag menar, säger hon och tvekar. Varför slängde han sig framför oss, han kunde ha räddat sig själv.

Archie tar en klunk av sitt vatten och ler mot henne.

- Det vet jag inte, säger han. det ända jag vet det är att han räddade mitt liv.